

**Ko mani senči sagaidīja no Latvijas valsts pirms 100 gadiem un Atmodas laikos?
Ko gaidu no savas valsts tagad?**

Mēs, latvieši, esam likteņu vējos norūdīta tauta, un tāda ir arī mana dzimta. Katra nākamā tās paaudze ir nākusi ar savām vēlmēm un neapšaubāmi ieguldījusi darbu mūsu valsts attīstībā.

Pirms simt gadiem mani senči, tāpat kā tūkstošiem latviešu, sagaidīja no valsts taisnīgu agrāro reformu, lai patiesi atgūtu savu izcīnīto zemi. Manam vecvectēvam Kārlim Gailim bija liels prieks 1934.gadā sākt veidot savu jaunsaimniecību „Vārpas”, kā arī iekopt zemi ap mājām. Atmodas laikos mani vecvecāki piedzīvoja taisnīguma atjaunošanos. Nozīmīgs jautājums bija izsūtīto ģimeņu rehabilitācija, kā arī zaudēto īpašumu atgūšana. Tas skāra arī mūsu dzimtu, un mana oma Maija Gaile kopā ar māsu Ingrīdu un brāli Kristjāni atguva savas bērnības mājas „Vārpas.” Mani vecvecāki sāka atjaunot izpostītās saimniecības, tieši tāpat kā to bija darījuši viņu senči. Savukārt maniem vecākiem bija iespēja dzīvot neatkarīgā valstī, jo viņi bija pirmā paaudze, kuriem atkal bija vārda un domas brīvība, kā arī iespēja ceļot un iepazīt pasauli. Mana paaudze to jau uztver kā pašsaprotamu, tomēr pasaulē aizvien ir valstis, kurās tā nav, tāpēc mums jāspēj novērtēt mūsu brīvību un demokrātiju.

Šodien es no valsts sagaidu taisnīgu un saprātīgu administratīvi teritoriālo reformu, kas ir ne mazāk nozīmīga kā agrārā reforma pirms gadsimta. Gan es, gan visa mana paaudze ceram uz veiksmīgu ekonomisko un demogrāfisko politiku, lai Latvija turpinātu ziedēt arī otrajā simtgadē. Liels izaicinājums ir visu pasauli pārgājušais vīruss, kuram mēs nedrīkstam padoties, tāpēc no valsts gaidu arī stingru rīcību vīrusa apkarošanas jautājumā.

Tomēr mēs, latvieši, neesam gaidītāji, bet gan darītāji. Mums ir jādomā, ko mēs varam dot valstij, nevis ko tā var dot mums. Tāpēc arī es esmu apņēmības pilns dot savu artavu mūsu kopējās labklājības vārdā. Man nav šaubu, ka, strādājot plecu pie pleca, mums viss izdosies.

Dievs, svētī Latviju!